

CHƯƠNG 16

GIẢI NHÂN TUYỆT THỂ

Mặt thất dưới nội viện, tuy không rộng rãi bằng so với ở Gia Hưng, nhưng sắp đặt cũng rất lộng lẫy.

Đèn lửa sáng rực, ánh sáng hơi rung rung, cũng không biết không khí theo chỗ nào tràn vào nhưng không hề có cảm giác khó chịu.

Từng lớp từng lớp rèm ngọc theo tay Ngọc Diệp vệt ra, Cẩm Cung Thành có Tỳ Bà theo hầu tiếng vào, tấm long bào vàng đỏ dưới ánh sáng rực rỡ chói lóa mắt.

Qua khỏi lớp rèm ngọc cuối cùng, một cái bọc hiện ra.

Trước cái bọc có ba đường lên, hai bên hai đường, phía sau một đường.

Mỗi đường lên gồm bảy bậc, trang trí đẹp dễ.

Hai bên bọc có đặt bốn cái bàn tròn nhỏ, trên mỗi cái bàn có một cái đỉnh quý, khói trầm bay lớn vờn.

Giữa bọc đặt một chiếc ghế ngự, mặt trước chạm hai con rồng, hai bên chạm hoa văn rồng bay trong mây, sau chiếc ghế đặt bảy lớp bình phong, đều chạm hoa văn hình rồng.

Chỗ này so ra giống hệt với trong hậu điện của đương kim thiên tử, Cẩm Cung Thành cũng tới ngồi trên chiếc ghế ngự, lão nhân nhỏ bé Tỳ Bà vội bước ra phía sau chiếc ghế, cầm một chiếc quạt lông quạt cho Cẩm Cung Thành.

Phía dưới cái bọc có đặt hai chiếc ghế gỗ tử đàn, Ngọc Diệp ngồi xuống chiếc bên phải, đưa mắt nhìn quanh cười cười.

Tiếng rèm ngọc lập tức khua vang, một người bước vào.

Người này vóc dáng không cao hơn Tỳ Bà bao nhiêu, tuổi tác dường như cũng không chênh lệch lắm, nhưng rất mập, mới nhìn qua cứ như một cái thùng nước lớn.

Y không có một sợi tóc nào, lông mày cũng thưa thớt tán loạn, ánh bạc chớp chớp, khoác một cái áo dài màu nguyệt bạch, màu da xem ra dường như còn trắng hơn cả màu áo, không những không có chút sắc máu, mà còn giống như không phải là da một người sống.

Ngọc Diệp liếc Thùng nước một cái, quay mặt đi, Thùng nước không rõ là vô tình hay cố ý lại bước tới ngồi trên cái ghế cạnh Ngọc Diệp.

Ngọc Diệp cau mày, cố giấu vẻ ác cảm:

"Ồ đây còn nhiều ghế lắm".

Thùng nước cười cười:

" Cái ghế này ngồi tốt nhất". Giọng nói kỳ quái phi thường, làm cho người ta có cảm giác là vừa nuốt một cục thịt heo rất nhiều mỡ.

Ngọc Diệp lạnh lùng đứng dậy bước tới một cái ghế phía đối diện, Thùng nước không bước theo, nói tiếp:

" Ta đáng ghét lắm hay sao ?"

Ngọc Diệp nói:

" Người biết ta nhìn thấy người thì nghĩ tới cái gì không ?"

" Con giò chứ gì ?", Thùng nước như đi guốc trong bụng Ngọc Diệp, hiểu ngay được ý nghĩ của nàng.

Ngọc Diệp làm ra vẻ như muốn nôn mửa.

Thùng nước thở dài nói:

" Đây là vì ta họ Tô, tên là Tùng".

Ngọc Diệp cười nhạt nói:

" Đó là vì giữa người với một con giò ít có chỗ nào khác nhau".

Tô Tùng lại thở dài:

" Chỉ là ta trắng một chút mà thôi, nếu ai đó suốt ngày chỉ đi lại dưới mặt đất như ta, ít khi thấy ánh mặt trời, màu da làm sao không trắng ?"

Ngọc Diệp vừa định nói gì đó, tấm rèm ngọc đã khua, lại một người nữa bước vào, một nữ nhân.

Dáng vẻ nàng ta giống hệt đám Tư Mã Tiên Tiên, có điều nhìn còn kiêu mị hơn, nhất là đôi mắt thật là nhiếp phách câu hồn, làm người ta ngây ngất.

Cầm Cung Thành ánh mắt chiếu thẳng vào mặt Tư Mã Tiên Tiên, thở dài một tiếng, có vẻ rất cảm xúc.

Tư Mã Tiên Tiên ngồi xuống cạnh Ngọc Diệp nói

"Nghe nói công việc tệ lắm".

Cầm Cung Thành có vẻ ngượng ngịu:

" Về phía ta mà nói, thì đúng là rất tệ".

Tư Mã Tiên Tiên hai tay chống cằm, nói:

" Nói như người thì khuôn mặt này không có tác dụng gì à ?"

" Nếu có cũng không nhiều", Cầm Cung Thành lắc đầu "Về chuyện này quả nhân cũng thất vọng như người".

Tư Mã Tiên Tiên chợt cười nói:

" Khuôn mặt này may mà còn không tệ, nên ta tuy rất thất vọng, cũng không phiền trách người lắm đâu".

Ý tứ ngoài câu nói thì nàng vốn cũng có một dung mạo khác mà để cho Cầm Cung Thành biến thành như vậy, dĩ nhiên là có mục đích khác, có điều hiện tại đã không có tác dụng gì nhiều, nhưng nàng Tiên Tiên này đối với khuôn mặt ấy lại rất thỏa mãn, không muốn đổi lại diện mạo cũ.

Cầm Cung Thành nhìn kỹ Tư Mã Tiên Tiên:

" Thế thì quả nhân yên lòng, quả nhân tuy có một đôi tay ma, một thanh đao ma, nhưng không thể nào biến người trở lại được như cũ".

Tư Mã Tiên Tiên nói:

" Chẳng lẽ người không nhớ được diện mạo cũ của ta à ?"

" Không phải là hoàn toàn không nhớ, chỉ là không có để dựa vào thì rất khó biến đổi cho giống hệt, nhưng người đã vừa ý với khuôn mặt hiện có thì cũng được rồi".

Tư Mã Tiên Tiên hỏi qua chuyện khác:

" Công việc đúng là đã hoàn toàn không còn hy vọng gì à ?"

" Dĩ nhiên không phải thế", Cầm Cung Thành khẽ cười "Nếu không thì làm sao giờ đây quả nhân còn được yên ổn ngồi đây ?"

Ngọc Diệp cười nhạt nói:

" Ngồi đây thích lắm sao ?"

" Dĩ nhiên không thích bằng trong hậu điện thật của hoàng đế", Cầm Cung Thành giờ tay ra hiệu thôi đừng quạu nữa "Tỳ Bà !"

" Nô tài nghe...", Tỳ Bà nói lớn.

" Số quan tài kia đã có đủ chưa ?"

" Rất đầy đủ, không hề sót mẻ, có phải là định biến ra mấy người như cô ta không ?"

" Một người nữa là đủ rồi", ánh mắt của Cầm Cung Thành trên khuôn mặt Tư Mã Tiên Tiên chuyển động "Chỉ có cái xác này là có tác dụng thôi".

" Dĩ nhiên, nếu không cũng không làm được gì, không rõ là...", Tỳ Bà như muốn nói gì đó nhưng lại im lặng.

Cầm Cung Thành cũng chỉ nói:

" Quả nhân cũng không muốn dùng tới cái xác ấy, nhưng tới bước này thì rõ ràng đã cùng đường rồi".

Không ai lên tiếng, Cầm Cung Thành mục quang di động, nói:

" Tới bước này, dĩ nhiên chúng ta không thể tiến hành kế hoạch cũ".

Tư Mã Tiên Tiên chỉ hỏi:

" Ta chỉ cần biết chuyện này có hy vọng thành công hay không thôi ?"

Cầm Cung Thành nói:

" Nếu là không, chẳng lẽ người muốn rút lui à ?"

Tư Mã Tiên Tiên nói:

" Ít nhất thì ta cũng còn giữ được tính mạng, và lại ta cũng còn một ít tiền bạc, một ít thủ hạ...".

Cầm Cung Thành ngắt lời:

" Lẽ ra người phải biết số thủ hạ của người là hạng người nào".

Tư Mã Tiên Tiên nói:

" Nhưng họ rất trung thành với ta".

Cầm Cung Thành thở dài:

" Cho nên quả nhân hiện đang lo, là nếu người đem diện mạo này đi gặp họ thì họ sẽ phản ứng ra sao ?"

Tư Mã Tiên Tiên giơ tay vỗ lên khuôn mặt vốn không phải của mình, sững sờ, Cầm Cung Thành nói tiếp:

" Có thể người không tin, nhưng đúng là thế, ngay cả giọng nói của người cũng đã khác hẳn lúc trước".

Tư Mã Tiên Tiên cắn cắn môi không nói tiếng nào.

Cầm Cung Thành lại nói:

" Cho nên trước mắt e rằng người không còn con đường nào khác, phải đi theo quả nhân thôi !"

Tư Mã Tiên Tiên nói:

" Hoặc giả không..."

Cầm Cung Thành nói:

" Trước tiên người cứ thuyết phục cho quả nhân tin rằng sau khi người rời đi sẽ không để lộ bất cứ bí mật nào của quả nhân xem".

Tư Mã Tiên Tiên nói:

" Chuyện đó thì chỉ tốn nước bọt vô ích".

Cầm Cung Thành nói:

" Quả nhân quả thật có hơi cố chấp hơn người khác một chút".

" Nếu không thế ta đã đánh ngã người trước rồi", Tư Mã Tiên Tiên liếc Ngọc Điệp.

Ngọc Điệp hững hờ cười một tiếng:

" Thanh kiếm của ta thì đối phó không khó lắm, có điều thanh đao kia thì thật lòng ta rất lo không rõ người có đón đỡ được không".

" Vả lại nếu ta xông ra thì nhất định cũng phải bắt đầu từ đâu", Tư Mã Tiên Tiên mệt mỏi dựa vào ghế "Ta đã già quá rồi".

Ngọc Điệp lắc đầu:

" Hiện giờ mà người muốn lấy chồng, vẫn có thể có nhiều cơ hội tốt, vấn đề là người có chịu nổi cuộc sống như thế hay không mà thôi".

Tư Mã Tiên Tiên cười cười nói:

" Cho nên cuối cùng ta quyết định ở lại, dù biết rõ trước mắt là đường chết cũng phải đi theo các người".

Ngọc Điệp nói:

" Nếu đây là đường chết, sao chúng ta lại đi ?"

Tư Mã Tiên Tiên nói:

" Vì các ngươi đều hơi điên điên", thở dài một tiếng mới nói tiếp "Nếu không phải là điên, thì sao không thấy rằng chỉ có vài người bọn ta thật không sao làm được chuyện lớn".

Ngọc Diệp nói:

" Có thể chúng ta đều điên, nhưng còn chuyện nào hồi hộp hơn chuyện này ?"

Tư Mã Tiên Tiên chăm chú nhìn nàng ta một lúc rồi cười gượng nói:

" Ta cứ cho rằng hạng nữ nhân như ta thì không tìm được người thứ hai, không ngờ rằng ngươi còn điên hơn ta".

Ngọc Diệp nói:

" Ta vốn chỉ vì muốn tìm cảm giác mạnh mà đi khắp thiên hạ".

Tư Mã Tiên Tiên liếc Cẩm Cung Thành một cái:

" Chẳng lạ gì miệng lưỡi một kẻ giống như ngu xuẩn như thế lại thuyết phục được ngươi".

Ngọc Diệp nói:

" Miệng lưỡi của y quả không khéo, nhưng đó là sự thật, nên cho dù miệng lưỡi y rất không khéo cũng đủ rồi".

Tổ Tùng bên cạnh thở dài một tiếng nói:

" Ta lại thấy miệng lưỡi y hơn người nhiều, nếu không thì ta đã chẳng cam lòng chôn vùi trong cái hầm này mà phục tùng y".

Ngọc Diệp cười nhạt:

" Ngươi chỉ là đồ ngu xuẩn".

Tổ Tùng không đếm xỉa gì tới, so so vai im lặng. Cẩm Cung Thành ánh mắt dừng lại trên mặt Tổ Tùng:

" Bắt ngươi đào một địa đạo như thế có được không ?"

" Rất được...", Tổ Tùng lại cười một tiếng "Nếu không được bây giờ đã không dám ngồi ở đây".

Cẩm Cung Thành nói:

" Nói cách khác, hiện tại chúng ta đã có thể tự do ra vào phủ Bạch Ngọc Lô".

" Có thể, có thể cái gì ?", Tổ Tùng cười cười "Nhưng vì an toàn, ta đề nghị chỉ đến ban đêm mới đi, mà vì tầm quan trọng của vấn đề, trước khi đi xin nghĩ ngợi cho kỹ, vì đường địa đạo này chỉ dùng được có một lần thôi".

Cẩm Cung Thành gật đầu:

" Với sự thông minh của Bạch Ngọc Lô, sau khi chuyện xảy ra, nhất định sẽ mau chóng tìm được địa đạo ở đâu".

Tổ Tùng cười nói ngay:

" Ngươi yên tâm, chỗ vào địa đạo hoàn toàn không phải ở đây, mà ta có hai mươi bảy cách có thể lấp địa đạo giữa đường".

Cầm Cung Thành hững hờ cười một tiếng:

" Quả nhân chỉ lo người còn chưa đào xong địa đạo, lúc cần dùng chỉ trơ mắt ra nhìn nhau thôi".

Tổ Tùng "ủa" một tiếng nói:

" Ta còn cho rằng tạm thời chưa dùng được địa đạo này".

Cầm Cung Thành vuốt râu cười khế:

" Đó là theo kế hoạch cũ, còn hiện tại không thể làm theo kế hoạch cũ, dĩ nhiên không dùng được địa đạo nữa".

Tổ Tùng làm ra bộ mừng rỡ nói:

" Vậy là đã có kế hoạch mới, lại là khí tượng mới rồi".

Cầm Cung Thành nói:

" Chỉ là quả nhân đột nhiên nghĩ tới một người Bạch Ngọc Lâu rất yêu mến".

Ngọc Diệp cười nhạt nói "Ai thế ?"

Cầm Cung Thành ngạc nhiên nhìn Ngọc Diệp:

" Xem ra dường như người thông minh hơn ta kia mà ?"

Ngọc Diệp nói ngay:

" Là Bạch Băng phải không ?"

" Đúng !", Cầm Cung Thành ánh mắt què qua một vòng "Chỉ cần nắm được Bạch Băng trong tay, thì Bạch Ngọc Lâu làm sao dám không nghe theo ?"

Ngọc Diệp chăm chú nhìn Cầm Cung Thành, chợt lắc lắc đầu:

" Bạch Băng là con gái cung của Bạch Ngọc Lâu, người vốn đã biết, nhưng suốt từ trước đến nay lại không có ý nghĩ như thế".

Cầm Cung Thành nhăn nhó cười nói:

" Vậy ta nói rõ ra nhé ?"

" Người nói xem sao ?", Ngọc Diệp hỏi lại, nét mặt sa sầm.

Cầm Cung Thành cảm khái nói:

" Quả nhân từng nghĩ ngờ rằng không biết mình có đủ khả năng ganh đua với Bạch Ngọc Lâu không ?"

Ngọc Diệp hững hờ nói:

" Người vốn không có khả năng so hơn kém với y, dùng thanh ma đao biến đi biến lại hay bắt Bạch Băng làm con tin thật ra cũng như nhau, đều là dùng âm mưu".

Cầm Cung Thành im lặng, Ngọc Diệp nói tiếp:

" Khác nhau chỉ có một chỗ là trước nay người còn có một quan niệm gọi là anh hùng, hy vọng dựa vào đôi tay của mình đánh ngã Bạch Ngọc Lâu, bây giờ thì không thể nữa".

Cầm Cung Thành chợt hỏi:

" Người thấy như thế có chỗ nào không ổn ?"

" Không có", Ngọc Diệp cười nhạt, "Từ đầu tới cuối ta không thấy người có chỗ nào không đúng, đó cảm bản chỉ là việc không lựa chọn thủ đoạn mà thôi".

Cầm Cung Thành gật đầu:

" Chính trị vốn là việc bất chấp thủ đoạn".

" Nếu nói người sai, là sai ở chỗ đến hiện tại mới nghĩ tới việc dùng Bạch Băng để uy hiếp Bạch Ngọc Lâu".

" Bây giờ cũng còn chưa muộn lắm".

" Có lẽ...", Ngọc Diệp lại cười nhạt một tiếng "Nhưng trước khi quyết định nên làm thế nào để bắt Bạch Băng, tốt nhất là người nên suy nghĩ cho kỹ".

Cầm Cung Thành ánh mắt chợt trở nên lạnh lùng, không nói tiếng nào, ngồi dựa vào ghế thờ dài một tiếng.

Ngọc Diệp lại nói tiếp:

" Chúng ta chỉ còn có bấy nhiêu, nếu lại sai lầm, thì là hết cả đây".

Cầm Cung Thành cười khan một tiếng:

" Chuyện đó thì không cần người dặn, quả nhân cũng sẽ rất cẩn thận".

Tổ Tùng cười nhìn Ngọc Diệp:

" Rốt lại thì ta rất yên tâm".

Ngọc Diệp cười nhạt nói:

" Dĩ nhiên, người suốt ngày đào mồ cuộc mả, toàn gặp xác chết, vốn cũng sắp chết mà".

Tư Mã Tiên Tiên nói ngay:

" Ta đến nay vẫn hơi kỳ lạ, là người đào bới lâu như thế mà vẫn không bị đất sụp đè lên".

" Đó dĩ nhiên là vì số ta không nhỏ", Tổ Tùng cười cười "Ít nhất là đến hiện tại".

Tư Mã Tiên Tiên hỏi qua chuyện khác:

" Thật ra người đào bới suốt ngày không ngừng, chẳng lẽ hoàn toàn không mệt nhọc sao ?"

Tổ Tùng lắc đầu:

" Chẳng có gì thú vị bằng chuyện này". Ngừng một chút lại hỏi lại "Theo người thì dưới đất có những gì ?"

" Có sâu có kiến...", Tư Mã Tiên Tiên mới nói tới đó, đã lộ vẻ buồn nôn.

Tổ Tùng cười cười:

" Đó là chuyện quá thường, ngoài sâu bọ giun kiến ra còn có rắn".

Tư Mã Tiên Tiên rùng mình, Tổ Tùng nhìn nhìn bà ta, nói "Còn có người..."

"Người à ?", Tư Mã Tiên Tiên ngò vức nhìn Tổ Tùng "Dưới đất có người à ?"

Tổ Tùng cười khằng khắc một tràng, giọng cười này khiến người ta nổi gai ốc, ít nhất thì Tư Mã Tiên Tiên cũng có cảm giác như vậy.

Ngọc Diệp lập tức cười gằn:

" Chẳng lẽ người chết không chôn cả dưới đất sao ?"

Tư Mã Tiên Tiên sực nghĩ ra, trong lòng càng sợ hãi, Tổ Tùng cười lắc đầu "Cũng có ngoại lệ chứ".

Ngọc Diệp cười nhạt một tiếng ngoảnh mặt đi, Tổ Tùng lại nói:

" Những người chết ta gặp đều không chôn trong quan tài".

Tư Mã Tiên Tiên nói:

" Vì vô luận nhìn thế nào, trông người cũng không phải là một người điên, dĩ nhiên không đi đào mả của người ta".

Tổ Tùng nói:

" Cũng vì vậy ta mới biết rõ dáng vẻ thật của người chết".

Tư Mã Tiên Tiên lại hít một hơi:

" Chẳng qua là một bộ xương trắng".

Tổ Tùng lắc đầu hỏi:

" Trước khi thành một bộ xương trắng, người chết nó ra làm sao người biết không ?"

Tư Mã Tiên Tiên lại lộ vẻ buồn nôn, Tổ Tùng như tự nói bới mình:

" Không phải chính mắt nhìn thấy thì không ai tưởng tượng nổi da thịt ruột gan người chết nó biến hóa ra làm sao".

" Thôi đừng nói nữa", Tư Mã Tiên Tiên kêu lên, vẻ mặt rất khó coi.

Tổ Tùng lại có vẻ rất say sưa, lại nói tiếp:

" Chỉ về màu sắc thôi, thật cũng đã không lời nào mà tả cho đúng được".

Ngọc Diệp cười gằn:

" Nhưng vẫn còn đẹp hơn thứ người sống như người".

Tư Mã Tiên Tiên sùng sốt "Thứ gì ?"

" Giời !", Ngọc Diệp chợt hỏi "Người biết y giống thứ gì không ?"

" Chẳng lẽ y sinh ra đã như thế này à ?", Tư Mã Tiên Tiên rất lạ lùn.

Ngọc Diệp nói:

" Có thể, nhưng ta lại rất ngò vức, không biết có phải vì y ăn quá nhiều giời không".

" Y...y...", Tư Mã Tiên Tiên suyt nữa thì ngất đi.

Tổ Tùng thở mạnh một hơi:

" Có thể chúng ta vốn đều là một thứ giời bọ hóa thân, chứ chẳng riêng người nào".

Tư Mã Tiên Tiên không tự chủ được bắt giắc né người ra một bên, Ngọc Diệp nhìn thấy lại cười gần một tiếng nói:

"Mật nhỏ như thế mà cũng đòi làm chuyện lớn à?"

Tư Mã Tiên Tiên nói:

"Mật người to, sao người không tới ngồi cạnh y?"

Ngọc Diệp ngẩn người, Cẩm Cung Thành đến lúc ấy mới nói:

"Xem dáng vẻ các người, quả nhân mới thật là lo lắng".

Tổ Tùng cười nói:

"Tuy bọn họ chán ghét ta, nhưng không có gì đáng ngại đâu".

Ngọc Diệp nói:

"Bất kể là thành công hay thất bại, trước khi kết thúc chuyện này, cho dù có chán ghét ta cũng không giết y mà".

Tổ Tùng nói:

"Sau khi kết thúc cũng thế, bất kể là thất bại hay thành công, chắc cô nương cũng không giết ta đâu".

Ngọc Diệp chỉ cười gần, Tổ Tùng nói tiếp "Nếu thất bại thì rất nhiều người muốn giết ta còn đó, lo chạy trốn sợ còn không kịp, nếu may mà thành công thì thiên hạ rộng lớn, chỉ sợ chúng ta không có dịp gặp được nhau".

Cẩm Cung Thành nói "Đúng thế", rồi đứng phắt dậy, theo đường phía sau đi xuống bụi, Tỳ Bà cũng vừa đi vừa chạy theo, cung cung kính kính.

Ngọc Diệp và Tư Mã Tiên Tiên cũng đứng dậy cất bước, đi vòng qua đường bên phải cái bụi, Tổ Tùng không rõ vô tình hay hữu ý cũng vòng qua đường bên phải đi sát sau hai người.

Qua khỏi cái bụi không xa có một cánh cửa chột nâng cao lên, Tỳ Bà lập tức né qua nhường đường.

Cẩm Cung Thành bước qua rồi, Tỳ Bà lại lập tức bước theo ngay, dáng vẻ tỏ ra rất trung thành kính cẩn.

Sau cánh cửa bí mật là một con đường không biết dài ngắn thế nào, hai bên đều khảm đá sáng, rất rực rỡ.

Cuối con đường là một gian mật thất khác, cũng chẳng có trang trí gì đặc biệt, không khí không lưu thông, mùi đất ẩm khiến người ta rất khó chịu, Tổ Tùng phía sau chột nói:

"Gian mật thất này nếu có thời giờ thì sẽ rất tốt".

Cẩm Cung Thành hững hờ cười một tiếng:

"Cho dù có tệ hơn thì người nằm trong gian mật thất này cũng không trách cứ người, cần gì phải lo lắng như vậy?"

Tổ Tùng cười khan hai tiếng:

"Xem nàng thì lại không tiếc phải làm một người chết".

Cầm Cung Thành nói:

" Thế nên đã bao nhiêu năm rồi mà quả nhân vẫn thấy không thể thiếu được nàng".

Trong câu nói, ông ta đã bước tới trước một chiếc quan tài bằng đá Đại Lý.

Chiếc quan tài này không mấy lộng lẫy, nhưng cũng không phải loại người thường được nhìn thấy, Tỳ Bà không chờ sai bảo đã bước lên trước.

Chiếc quan tài đặt trên một cái bệ đá, Tỳ Bà bước lên bệ, giở nắp quan tài ra.

Nắp quan tài xem ra cũng không nhẹ, nhưng y lại nhấc lên rất nhẹ nhàng, cười nói ngay:

" Không thay đổi, không có chút gì thay đổi cả".

Về mặt y lúc ấy trông giống hệt một thằng trẻ con, mà cũng giống như một người ngớ ngẩn.

Các bệ đá không cao lắm, tạc thành từng bậc đi lên, Cầm Cung Thành bước lên, đưa mắt nhìn vào trong quan tài.

Trong quan tài lót gấm, có một nữ nhân nằm ngửa, màu da tuy hơi trắng bệch nhưng lại sáng như ngọc thạch.

Mắt nàng vẫn mở, tròng mắt không động, giống như ngọc thạch; tuy làm người ta rung động, nhưng không có chút tình cảm, cũng không có chút thay đổi, nhìn kỹ một hồi lại thấy sợ hãi.

Đôi mày của nàng hơi nhướng lên, man mác 1 vẻ buồn rầu khó tả, mái tóc dài xõa tung, dưới ánh đèn sáng rực phảng phất như bầy rắn sần sùng chui ra khỏi quan tài, cũng là chỗ duy nhất trên thân hình nàng tạo cho người ta cảm giác đây là một người còn sống.

Đây rõ ràng lại là Tư Mã Tiên Tiên.

Tướng mạo của nàng so với Tư Mã Tiên Tiên sau lưng Cầm Cung Thành không khác nhau nhiều lắm, chỉ là thiếu một phần sinh khí.

Cầm Cung Thành ánh mắt nhìn tới, nói:

" Chiếc quan tài này quả nhiên không dở, sâu kiến đều tránh xa".

Tư Mã Tiên Tiên dừng lại sau lưng Cầm Cung Thành, nói:

" Chứ không phải hoàn toàn do tác dụng các dược vật đắt tiền người mua à ?"

Cầm Cung Thành nói:

" Quả nhân nói thế mà ngươi không tin sao ?"

Tư Mã Tiên Tiên cười một tiếng không nói, Cầm Cung Thành hỏi qua chuyện khác:

" Ngươi thấy nàng khác ngươi ở chỗ nào ?"

Tư Mã Tiên Tiên cười khanh khách đáp:

" Bà ta là người chết, ta là người sống, đó là chỗ khác nhau lớn nhất".

" Quả nhân hỏi đây là ngoài chuyện kẻ sống người chết".

Tư Mã Tiên Tiên chột thở dài:

" Nói cho đúng, tuy ta là một người sống, nhưng không dám nhìn tới bà ta".

Cầm Cung Thành cười nụ gật đầu:

" Quả nhân cũng có cảm giác như vậy".

Lão nhân nhỏ bé Tỳ Bà một bên chột nói:

" Vừa nhìn thì hai người quả không khác nhau lắm, nhưng nhìn kỹ rồi thì thấy người trong quan tài vẫn lộng lẫy hơn".

Tư Mã Tiên Tiên không lên tiếng cũng không được, nói ngay:

" Người nghe rõ rồi đấy, mà không chỉ riêng Tỳ Bà, chắc người khác cũng có cảm giác như vậy".

Ngọc Diệp bên cạnh "ờ" một tiếng, Tư Mã Tiên Tiên nói tiếp "Nên thật ra ta rất lo, không biết có qua mặt Bạch Ngọc Lâu được không?"

Ngọc Diệp nói:

" Họ không gặp mặt nhau đã mười mấy năm, cho dù có thay đổi ít nhiều, cũng có thể nói trước được".

Tư Mã Tiên Tiên lại cười nói:

" Hiện tại thì dĩ nhiên càng không thành vấn đề, chỉ cần ta xuất hiện, cho dù Bạch Ngọc Lâu không ngờ vực thì bọn Thẩm Thăng Y chắc cũng đề phòng".

Ngọc Diệp nói:

" Người có thể xuất hiện lúc không có mặt họ".

Tư Mã Tiên Tiên chỉ cười, Cầm Cung Thành nhìn vào mặt bà ta nói:

" Quả nhân đã đem hết sức ra rồi".

Tư Mã Tiên Tiên nói:

" Nếu không phải là ta vốn đã có sáu phần giống bà ta, thì e rằng người lại thất bại".

Cầm Cung Thành than :

" Bà ta là nữ nhân đặc biệt nhất ta gặp trong đời".

Ngọc Diệp cười gằn:

" Ta lại chẳng thấy bà ta đặc biệt chỗ nào".

Cầm Cung Thành nói:

" Người mà thấy được thì lại không phải là một nữ nhân rồi".

Ngọc Diệp ngăn người, Tư Mã Tiên Tiên lại cười nói:

" May mà ta cũng không nhìn thấy, nhưng ta rất mong mọi được biết là bà ta có chỗ nào đặc biệt".

Cầm Cung Thành nói:

" Người cứ nhìn vào đôi mắt bà ta, chỉ là đôi mắt bà ta thôi".

Tư Mã Tiên Tiên và Ngọc Diệp bất giác đều chăm chú nhìn, Cẩm Cung Thành chờ một lát mới hỏi:

" Các người thấy gì rồi ?"

Ngọc Diệp im lặng, Tư Mã Tiên Tiên khẽ thở dài:

" Đôi mắt bà ta đẹp thật".

" Người nhìn lại cánh mũi và nét môi xem".

Tư Mã Tiên Tiên nhìn kỹ rồi, lại nức nở khen ngợi, Ngọc Diệp tuy im lặng, cũng không nói gì khác.

Cẩm Cung Thành nói ngay:

" Cánh mũi, nét môi, đôi mắt, hàng mi bà ta đều rất đẹp, nhưng phối hợp với nhau thì không thấy rõ vẻ đẹp tuyệt thế, các người có biết vì sao không ?"

Tư Mã Tiên Tiên hỏi:

" Không ăn khớp à ?"

" Không phải không ăn khớp, chỉ là khoảng cách đúng nên nhìn vào bà ta vẫn cảm thấy thiếu một cái gì đó, nhưng không ai nói ra được là thiếu cái gì".

Tư Mã Tiên Tiên nói:

" Người cũng không nói ra được à ?"

Cẩm Cung Thành cười cười:

" Nói thì nói được nhưng là nhờ trải qua rất nhiều lần thất bại".

Tư Mã Tiên Tiên hỏi:

" Người nói rõ hơn một chút xem sao ?"

Cẩm Cung Thành nói:

" Trước người, quả nhân đã rìm qua rất nhiều người có diện mạo vóc dáng gần giống bà ta để biến đổi".

Tư Mã Tiên Tiên nói:

" Không có lần nào thành công, nhất là đôi mắt, rốt lai họ đều lòa cả".

Cẩm Cung Thành nói:

" Người đã thấy qua họ rồi, người thấy họ khác nhau chỗ nào ?"

Tư Mã Tiên Tiên nói:

" Nhìn qua thì chẳng có gì khác nhau, nhưng nhìn kỹ rồi thì lại có cảm giác là hai người".

" Đúng thế".

" Sao họ lại thành lòa cả thế ?"

" Đó là vì ta muốn làm cho giống hơn, kết quả là càng làm càng tệ".

" Tại sao phải là đôi mắt mới được ?"

" Người cứ nhìn kỹ lại đôi mắt bà ta xem".

Tư Mã Tiên Tiên vừa đưa mắt nhìn xuống, Ngọc Diệp đã không kìm được, nói:

" Hai mắt bà ta tuy có vẻ giống nhau, nhưng khoảng cách giữa lông mày với sống mũi lại khác".

Tư Mã Tiên Tiên nói:

" Nói thế thì quả ở đây có chỗ không đối xứng".

Cầm Cung Thành nói:

" Nhưng chuyện đó không quan trọng lắm, vả lại đôi mắt bà ta làm người ta mê mẩn như thế, còn ai mà để ý chuyện này chuyện khác".

Tư Mã Tiên Tiên nói:

" Hay là người bị đôi mắt này làm cho mê mẩn nên biến đi biến lại mà vẫn không giống ?"

Cầm Cung Thành thở dài:

" Suốt từ đó đến nay quả nhân đều toàn tâm toàn ý tạo ra khuôn mặt này, kinh nghiệm cho quả nhân biết rằng chỉ cần từng bộ phận đều tương tự thì có thể tạo ra một khuôn mặt giống hệt".

Ngọc Diệp nói:

" Thật ra thì chỉ nhìn qua là giống hệt, chứ thực tế đều có khác nhau".

Cầm Cung Thành nói:

" Nhưng chuyện đó không quan trọng lắm, có điều người mỹ nhân này các bộ phận trên mặt đều có sai lệch chút ít, nếu lại thêm nữa thì thành chuyện quan trọng".

Tư Mã Tiên Tiên nói:

" Người đều là trải qua vô số thất bại rồi mới biết được lý do".

Cầm Cung Thành nói:

" Các người cũng không thể phủ nhận rằng bà ta càng nhìn càng thấy hấp dẫn, muốn thoát khỏi ảnh hưởng ấy thì ít nhiều phải có thời gian chứ".

Tư Mã Tiên Tiên cười phá lên:

" Câu nói ấy của người rất có lý, nữ nhân có đẹp tới bao nhiêu nhìn mãi cũng phát chán, chẳng lạ gì vợ chồng rất yêu thương nhau vẫn có một ngày không yêu thương nhau".

Cầm Cung Thành nói:

" Nữ nhân nhìn nam nhân, thì lại không phải thế".

Tỳ Bà hỏi "Sao vậy ?"

Cầm Cung Thành cười cười:

" Chẳng lẽ người chưa nghe câu Trai tài gái sắc à, chỉ cần người có tài, thì dù có xấu trai một chút cũng có nữ nhân thương yêu, mà còn đảm bảo là yêu thương đến thế kia".

Tỳ Bà nói:

" Thật ra bản lĩnh của ta đâu có kém, thế sao đến nay vẫn chưa tìm được mụ nào theo ?"

Cầm Cung Thành nói:

" May mà đến nay ngươi lại nói tới chuyện đó, vậy thì vẫn còn hy vọng".

" Vậy rốt lại là tại sao chứ ?"

Cầm Cung Thành nói:

" Chỉ lạ là nhìn đi nhìn lại càng thấy ngươi giống một nữ nhân".

Mặt Tỳ Bà trông ngu hẩn đi, Cầm Cung Thành cười nói tiếp:

" Ngươi thấy có người đàn ông nào mà lại chót chết nói nhiều như ngươi không ?"

Ngọc Diệp nói:

" Đó vẫn chưa phải là điều quan trọng nhất, cho dù y không ba hoa chích chòe đi nữa, nhưng nếu không bỏ cái thói hay đùa giỡn thì cũng chẳng ăn thua".

Cầm Cung Thành cười nói:

" Đúng đấy, ngươi cứ nói rất yêu một nữ nhân từ sáng đến tối bằng cái giọng ấy cũng chẳng ai yêu đâu".

" Ta chỉ là nói thế thôi", Tỳ Bà thở khì khì "Dường như giống đàn bà nghe nói gì cũng cho là nói đùa".

Tư Mã Tiên Tiên nói:

" Tiếc là bất kể ngươi nói gì trông cũng như nói đùa !"

Tỳ Bà chỉ thờ dài sườn sượt, Tư Mã Tiên Tiên ánh mắt lại nhìn vào quan tài:

" Người đàn bà này tên thật là gì ?"

Cầm Cung Thành trầm ngâm một lúc mới nói ra hai tiếng

"Vô Song !"